

Η ενότητα των εργαζόμενων μαζών της Μέσης Ανατολής είναι η απάντηση στον ιμπεριαλισμό, τον ακροδεξιό ισλαμισμό και τα αυταρχικά καθεστώτα.

OKDE Σπάρτακος

ελληνικό τμήμα της 4ης Διεθνούς

Αλληλεγγύη στον αγώνα των Κούρδων στο Κομπάνι

Ύστερα από ένα μήνα σκληρών συγκρούσεων οι μαχήτριες και οι μαχητές των κουρδικών πολιτοφυλακών του YPJ/ YPG φαίνεται ότι καταφέρνουν να ανακόψουν την προέλαση του ISIS (Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε), παρά το γεγονός ότι το τουρκικό κράτος προσπάθησε να εμποδίσει κάθε βοήθεια προς τους Κούρδους της Συρίας, ενώ οι ΗΠΑ προχώρησαν, μετά την διεθνή κατακραυγή, σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς κατά του ISIS, συνέχισαν όμως να διακηρύσσουν, ότι η νίκη του ISIS στο Κομπάνι αποτελεί το μικρότερο κακό για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού.

Η Μέση Ανατολή γίνεται για ακόμα μια φορά πεδίο σκληρών πολιτικών και πολεμικών συγκρούσεων. Στο κέντρο των εξελίξεων βρίσκεται το ISIS, μια ακροδεξιά ισλαμιστική οργάνωση, της οποίας η αλματώδης ανάπτυξη και η επέκταση στο Ιράκ και τη Συρία ανατρέπουν ισορροπίες που είχαν διαμορφωθεί στην περιοχή εδώ και πολλές δεκαετίες. Ο επεκτατισμός της, οι βαρβαρότητες που διαπράττει και η ανικανότητα των καθεστώτων της περιοχής να την αναχαιτίσουν, χρησιμοποιούνται ως επιχειρήματα για να δικαιολογηθεί η ιμπεριαλιστική επέμβαση (προς το παρόν με την μορφή αεροπορικών επιθέσεων), προκειμένου δήθεν να “σωθούν” όσοι κινδυνεύουν από τον ISIS.

Οι αιτίες της ανάπτυξης και των επιτυχιών του ISIS

A) Το ISIS αποτελεί προϊόν της αμερικανικής κατοχής του Ιράκ και της οικονομικοπολιτικής κατάστασης που διαμορφώθηκε μετά το 2003. Ο ακραίος νεοφιλελευθερισμός που επέβαλλαν οι κατοχικές δυνάμεις στο Ιράκ οδήγησε στην πλήρη καταστροφή της ιρακινής οικονομίας, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας βρισκόταν υπό κρατικό έλεγχο. Εκατομμύρια εργαζόμενοι πετάχτηκαν στην ανεργία, τα συστήματα δημόσιας υγείας παιδείας και κάθε μορφή κράτους πρόνοιας διαλύθηκαν, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες μικρομαγαζάτορες και μικροεπιχειρηματίες χτυπήθηκαν άγρια από νόμους που επέβαλαν οι κατοχικές αρχές υπέρ των αμερικανικών και ευρωπαϊκών πολυεθνικών επιχειρήσεων. Ταυτόχρονα, οι κατοχικές δυνάμεις κατέστειλαν κάθε προσπάθεια εκδημοκρατισμού, επιβάλλοντας πολιτικές ηγεσίες πρόθυμες να συνεργαστούν, οι οποίες στηρίχτηκαν στην εθνική και θρησκευτική διάσπαση του ιρακινού λαού. Η κυβέρνηση που σχηματίστηκε με βάση το κατοχικό σύνταγμα έδινε την εξουσία σε μία συμμαχία της κουρδικής πολιτικής ηγεσίας με τους διορισμένους από τις κατοχικές δυνάμεις σίτες πολιτικούς, σε βάρος των σουνιτών. Έτσι ο σουνιτικός πληθυσμός είχε να αντιμετωπίσει, εκτός από την κατοχική καταπίεση, και τις οικονομικές και πολιτικές διακρίσεις με τις οποίες τον αντιμετώπιζε η κυβέρνηση που σχηματίστηκε μετά τις εκλογές του 2005.

Ο ιρακινός λαός προσπάθησε να αντισταθεί στην κατοχή. Τις προηγούμενες δεκαετίες, όμως, η δικτατορία του Σαντάμ Χουσεΐν είχε τσακίσει τις εργατικές οργανώσεις και είχε εξοντώσει τις δυνάμεις της αριστεράς (όσες δεν είχαν συμβιβαστεί με το μπαθαθικό καθεστώς και απαξιωθεί στα μάτια των εργατών). Έτσι οι μόνες υπαρκτές οργανωμένες δυνάμεις με τις οποίες οι λαϊκές μάζες προσπάθησαν να εκφράσουν την διάθεση αντίστασης ήταν οι σουνιτικές και σιιτικές θρησκευτικές οργανώσεις. Η ικανότητα, όμως, μιας τέτοιας αντίστασης υπονομευόταν από το γεγονός ότι οι οργανώσεις αυτές (οι

οποίες εξέφραζαν συμφέροντα των μικροαστικών μαζών και της μεσαίας αστικής τάξης) δεν είχαν καμία διάθεση να συνδεθούν με τις κινητοποιήσεις τις εργατικής τάξης και από το γεγονός ότι συνδέονταν και υποστηρίζονταν από καθεστώτα της περιοχής, τα οποία βρισκόταν σε ανταγωνισμό μεταξύ τους: οι σιιτικές οργανώσεις με το Ιράν και οι σουνιτικές οργανώσεις (μεταξύ των οποίων και ο ISIS, αρχικά ιρακινό παράρτημα της Αλ Κάιντα) με τη Σαουδική Αραβία και τα δικτατορικά καθεστώτα του Κόλπου.

Β) Το ISIS όμως είναι και αποτέλεσμα του εκφυλισμού της συριακής εξέγερσης και των αδιεξόδων της αραβικής άνοιξης. Οι αραβικές εξεγέρσεις ξέσπασαν ως αποτέλεσμα της προσπάθειας των αυταρχικών αραβικών καθεστώτων να πραγματοποιήσουν μία απότομη προσαρμογή στους κανόνες του νεοφιλελευθερισμού της παγκόσμιας αγοράς, μέσα στην δύνη της οικονομικής κρίσης. Όμως, στις περισσότερες από αυτές τις εξεγέρσεις, επειδή δεν υπήρχε οργανωμένο εργατικό κίνημα και μία ισχυρή αριστερά για να διαμορφώσει μία ταξική προοπτική, και πάλι ως αποτέλεσμα δεκαετιών καταστολής του εργατικού κινήματος και των αριστερών οργανώσεων εκείνων που δεν συμβιβάστηκαν με τα αυταρχικά καθεστώτα, κυριάρχησαν πολιτικές δυνάμεις οι οποίες δεν είχαν σχέση με τα αιτήματα των λαϊκών μαζών που κινητοποιούνταν.

Στη Συρία η εξέγερση που ξέσπασε το 2011 ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς του Άσαντ εκφυλίστηκε σε εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στις στρατιωτικές δυνάμεις του καθεστώτος και τις ισλαμιστικές οργανώσεις που κυριάρχησαν στο στρατόπεδο της αντιπολίτευσης, και οι οποίες πολύ γρήγορα άρχισαν να συγκρούονται μεταξύ τους. Έτσι το καθεστώς του Άσαντ κατάφερε να επιβιώσει.

Το ISIS συμμετείχε στον συριακό εμφύλιο και συγκρούστηκε με τις άλλες οργανώσεις της συριακής αντιπολίτευσης, ακόμα και με την τοπική οργάνωση της Αλ Κάιντα, την Αλ-Νούσρα. Μέσα από αυτή τη σύγκρουση το ISIS απέκτησε στρατιωτική εμπειρία και πολεμικό εξοπλισμό, τον οποίο προμηθεύτηκε από τα καθεστώτα της περιοχής που στήριζαν την αντιπολίτευση, από τις αποθήκες όπλων του συριακού στρατού τις οποίες καταλάμβανε, αλλά και από το λαθρεμπόριο όπλων που διεξάγεται μεταξύ όλων των εμπλεκόμενων στον συριακό εμφύλιο. Με αυτά τα εφόδια επέστρεψε στο Ιράκ και συγκρούστηκε με τις στρατιωτικές δυνάμεις της ιρακινής κυβέρνησης. Όμως η επιτυχία του ISIS στο Ιράκ δεν οφείλεται τόσο στις στρατιωτικές του ικανότητες, όσο σε δύο άλλους σημαντικότερους παράγοντες: α) Κατάφερε να συσπειρώσει γύρω του μεγάλα τμήματα του σουνιτικού πληθυσμού, ο οποίος υφίστατο διακρίσεις και καταπιεζόταν από την κυβέρνηση του Μαλίκι. β) Η διαφθορά του καθεστώτος του Μαλίκι και του καθεστώτος του αυτόνομου ιρακινού Κουρδιστάν και οι στενές τους σχέσεις με τον ιμπεριαλισμό (από όπου αντλούν τη δύναμή τους) υπονόμισαν κάθε δυνατότητα αντιμετώπισης του ISIS.

Γ) Το ISIS είναι και το αποτέλεσμα της αποτυχίας των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών των ΗΠΑ και της ΕΕ στη Μέση Ανατολή και της όξυνσης των ανταγωνισμών μεταξύ των περιφερειακών ιμπεριαλισμών (Τουρκία, Ιράν, Σαουδική Αραβία). Η νέα πολιτική της “μη-επέμβασης”, με την οποία η κυβέρνηση του Ομπάμα επιχείρησε να επιλύσει τα αδιέξοδα που δημιούργησε η πολιτική των στρατιωτικών εισβολών των προηγούμενων ρεπουμπλικανικών κυβερνήσεων στη Μέση Ανατολή, έχει έρθει και αυτή σε αδιέξοδο. Το Ιράκ, το οποίο οι ΗΠΑ πίστεψαν ότι θα μπορούσε να παραμείνει στη σφαίρα επιρροής τους κάτω από μία σταθερή κυβέρνηση συνεργασίας των σιιτών και των Κούρδων, έγινε πεδίο ανταγωνισμών μεταξύ του Ιράν, της Σαουδικής Αραβίας και της Τουρκίας. Το ίδιο και η Συρία, στην οποία η απουσία «σίγουρων» συμμάχων των ΗΠΑ, ικανών να διαδεχτούν το καθεστώς του Άσαντ, αναγκάζουν τις ΗΠΑ να αποφεύγουν μέχρι σήμερα ενέργειες οι οποίες θα προκαλούσαν την ανατροπή του, θα τους έφερναν σε σύγκρουση με τη Ρωσία και πιθανόν θα οδηγούσαν στην εξουσία ισλαμιστικές οργανώσεις μη συνεργάσιμες με τις ΗΠΑ. Η αποτυχία των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών για τη Μέση Ανατολή ωθεί τις ΗΠΑ και την ΕΕ σε μία αναδιάρθρωση των συμμαχιών τους και σε μία μεγαλύτερη όξυνση της σύγκρουσης των περιφερειακών ιμπεριαλισμών, για τη θέση τους στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες έγινε δυνατή η ανάπτυξη του ISIS, η επέκταση του οποίου οδηγεί σε αποσταθεροποίηση των πολιτικών καθεστώτων της Μέσης Ανατολής, πρώτα και κύρια αυτών που

ενίσχυσαν την ακροδεξιά ισλαμιστική οργάνωση.

Ο αγώνας για την χειραφέτηση των καταπιεσμένων

Το ISIS, παρ' όλο που συγκρούεται αυτή τη στιγμή με τον ιμπεριαλισμό, σε καμία περίπτωση δεν είναι μια αντιιμπεριαλιστική δύναμη που θα μπορέσει να απελευθερώσει τους λαούς της Μέσης Ανατολής. Το ISIS αποτελεί την τοπική εκδοχή ενός ακροδεξιού νεοφιλελεύθερου φονταμενταλισμού. Ο πραγματικός του στόχος δεν είναι η επιστροφή στην αγροτική κοινωνία του 7ου αιώνα, αλλά η συγκρότηση ενός επεκτατικού και δικτατορικού κράτους, κάτω από την αιματηρή πειθαρχία του οποίου θα αναπτυχθεί απρόσκοπτα η καπιταλιστική κερδοφορία, έτσι ώστε να ενταχθεί με τους δικούς του όρους στα παγκόσμια ιμπεριαλιστικά δίκτυα. Η ακραία καπιταλιστική βαρβαρότητα είναι η μόνη προοπτική που μπορεί να προσφέρει στους λαούς της περιοχής, και γι' αυτό η συντριβή του ISIS είναι αυτή τη στιγμή επιτακτική ανάγκη.

Όμως το ISIS δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί από μία νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στην περιοχή, ούτε και από μία συμμαχία των περιφερειακών ιμπεριαλισμών σε συνεργασία με τις ΗΠΑ. Η εμπλοκή των ιμπεριαλιστών γίνεται για τα δικά τους και μόνο συμφέροντα. Η απάντηση στη βαρβαρότητα του ISIS δεν μπορεί να είναι η βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού, ούτε τα αιματοβαμμένα δήθεν αντι-ιμπεριαλιστικά καθεστώτα τύπου Άσαντ, αλλά η αντίσταση των λαϊκών μαζών της Μέσης Ανατολής ενάντια στην ισλαμιστική ακροδεξιά, τον ιμπεριαλισμό και τα αυταρχικά καθεστώτα της περιοχής.

Οι δυνάμεις των κουρδικών πολιτοφυλακών στο Κομπάνι δίνουν μια μάχη που έχει αυτά τα χαρακτηριστικά και γι' αυτό μπορεί να νικήσει. Οι Κούρδοι της Ροτζάβα αγωνίζονται εναντίον του ISIS προβάλλοντας ταυτόχρονα μία άλλη πολιτική προοπτική για τις καταπιεσμένες λαϊκές μάζες της Συρίας, του Ιράκ και της Τουρκίας: της αυτοοργάνωσης, των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών λήψης αποφάσεων, της κοινωνικής δικαιοσύνης, της αναγνώρισης των δικαιωμάτων των γυναικών και όλων των εθνικών και θρησκευτικών ομάδων. Ο αγώνας τους είναι αγώνας όχι μόνο για την αυτοδιάθεση των Κούρδων, αλλά και για τη χειραφέτηση των λαών της Μέσης Ανατολής από τον ιμπεριαλισμό και τα τοπικά αυταρχικά καπιταλιστικά καθεστώτα. Ο αγώνας αυτός μπορεί να είναι νικηφόρος, εάν συναντηθεί με τις προοδευτικές δυνάμεις της συριακής αντιπολίτευσης, με τις αντιστάσεις των ιρακινών εργαζομένων, με τους εξεγερμένους Κούρδους της Τουρκίας, με την τουρκική εργατική τάξη και τη νεολαία της εξέγερσης του Ταξίμ.

Η νίκη των μαχητριών και μαχητών των κουρδικών πολιτοφυλακών στο Κομπάνι μπορεί να αποτελέσει έναυσμα για ένα νέο ξεκίνημα των εξεγέρσεων στη Μέση Ανατολή, που αυτή τη φορά θα είναι νικηφόρες.

Γι' αυτό και η αλληλεγγύη μας στον αγώνα των Κούρδων του Κομπάνι είναι αμέριστη.

Αλληλεγγύη στους Κούρδους αγωνιστές της Συρίας

Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις

Ταξική ενότητα των καταπιεσμένων λαών της Μέσης Ανατολής ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τα διεφθαρμένα και αυταρχικά καθεστώτα και τους ακροδεξιούς ισλαμιστές

ΟΚΔΕ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ